

embedet, Sakramenternes Forvaltning og Sjælesorgen i det hele.

Ved Fremsættelsen af Lovforslaget udtalte *Kirkeministeren* bl. a.:

„Det er blevet oplyst for mig, at der i Johanne Andersen Tilfældet er blevet ført meget indgaaende Forhandlinger med den forrige Kirkeminister og Biskopperne. Der har været udarbejdet flere Forslag til kgl. Anordninger om de nærmere Forhold vedrørende Stiftsbaandsløsning, og til sidst fandt Ministeren, at det vilde være rigtigst, om de dermed forbundne Problemer blev løst ad Lovgivningens Vej og ikke alene ved en kgl. Anordning, saaledes som fastsat ved § 6 i den gældende Lov af 1922 om Bispeembeders Besættelse og om Adgang til Stiftsbaandsløsning.“

Efter at have gjort Rede for Lovforslagets Indhold, udtalte Ministeren videre:

„Jeg fandt, at det Arbejde, der fra min Forgængers Side er blevet gjort for at løse alle de større og mindre Spørgsmaal, der ved nærmere Overvejelse viser sig at hænge sammen med Stiftsbaandsløsningen, naar den skal gennemføres i Praksis, var saa udtømmende, at jeg mente med ganske faa Ændringer at kunne tiltræde det Forslag, som laa færdigt ved min Overtagelse af Kirkeministerstillingen, idet min Forgænger ikke naaede at faa Forslaget fremsat.

Det skal ikke være nogen Hemmelighed, at Biskopperne, der har afgivet gentagne og meget indgaaende Erklæringer om Sagen, langt fra har givet Forslaget en tilsvarende anbefaling som den, der . . . i 1915 blev givet det af Th. Povlsen fremsatte Forslag angaaende Ændring i Reglerne om det kirkelige Tilsyn med Folkekirkens Præster i visse Tilfælde“ — et Forslag, der ikke gennemførtes, idet man i Stedet for vedtog en Lov, alene gældende for Pastor Arboe-Rasmussen, Vaalse —, „men det forekommer mig, at der i vidt Omfang ved Lovforslaget er taget Hensyn til mange af Biskoppernes fremsatte Ønsker.